TEST|HARMÓNIA

Ancsin Mihály
B. Nagy Gabriella
Bárány T. Rézi
Bartus Ferenc
Benkő Ramóna
Bognár László
Borbély Gábor
Czibor Éva
Cseke Szilárd
Diénes Attila
Fábián László
Farkas Ferenc
Farkas Imre

Fébert Zsófia
Gáspár Gábor
Haász Ágnes
Hamerli Judit
Jáger István
Kádár Tibor
Kanics Dorottya
Koscsó László
Kostyik Dominika
Könyv Kata
Péterfia Gyula
Pinczehelyi Sándor
Schmiedhoffer Diána
Silye Júlia
Somogyi Márk
Stark István
Szegedi Olga
Tamás Ákos
Tarczy István
Tóth György László
Tóth Xénia
Varga-Amár László

TEST | HARMÓNIA

Művészetek Háza Veszprém
Dubniczay-palota | Magtár
2020. augusztus 27–október 30.

Köszöntő

A kortárs művészet hazánk minden szegletében virágzik.

A MANK a magyar kortárs művészet egyik legsokoldalúbb támogató és szolgáltató intézménye. Az elmúlt esztendőkben az előadó- és alkotóművészeti élet szereplőit számos pályázattal, programmal segítettük, melyeket idén új kezdeményezéssel bővítettünk – kifejezetten a vidéki alkotóközösségek, műhelyek munkájának támogatásaképp.
Kép/Test/Lét címmel olyan új, összművészeti programsorozatot indítottunk, amellyel célunk az, hogy az alkotóművészet területén tevékenykedő, jelentős vidéki közösségeknek megjelenési lehetőségeket biztosítsunk, valamint támogassuk a művészek lokális megszólítását és közösségé formálását, ezáltal a különböző művészeti területek közötti összhang megteremtését. Törekvéseink között szerepel továbbá az, hogy a színvonalas körülmények között megvalósuló megmutatkozási lehetőségek alkalmat teremtsenek a művészeknek a közönséggel való találkozásra, a helyi és a térségi művészeti élet erősítésére.
Az eseménysorozat három megyeszékhely, Miskolc, Szolnok és Veszprém együttműködésével valósul meg, mindhárom helyszínen az emberi test kultúráját, szépségét és erejét művészi módon reprezentáló műalkotásokat állítunk ki, és tematikusan kapcsolódó, előadóművészeti produkciókat mutatunk be.
A testábrázolások hagyományai hatalmas távlatokat nyitnak a művészi önkifejezésben. Ezt a sokszínűséget láthatjuk a veszprémi Művészetek Házával

közös szervezésben megvalósult, Test|Harmónia című kiállításon, ahol az emberi test harmóniáját vagy éppen diszharmóniáját, az emberi mozdulat esztétikumát ábrázoló alkotásokat csodálhatunk meg. A programban azonban fontosnak tartjuk az eladóművészeti produktumok bemutatását is, hiszen a különböző művészeti ágak termékeny összekapcsolásával tudjuk megerősíteni a művészközösségek összetartását, és ezzel mozdíthatjuk elő az aktív szellemi viszony létrejöttét.
A *KépITestILét* összművészeti eseménysorozat legfontosabb üzenete a vidéki művészet fókuszba állítása, valamint a helyben alkotók megbecsültségének elősegítése, melynek révén erősödik a közösség kohéziója és a lakóhely iránti büszkeség érzése.
Mi mást kívánhatnánk egymásnak, mint virágzó művészeti életet és összetartó kortárs közösségeket?! Reméljük, programsorozatunk ennek elérésében és megélésében egyaránt segíteni fog.

Tardy-Molnár Anna
A MANK Magyar Alkotóművészeti Közhasznú Nonprofit Kft.
ügyvezető igazgatója

Esendő testek

„Az tudja, mi a test, aki árnyat ölel.¨ (Vas István)

A test, a harmónia, a lélek és a mozgás fogalomkörét járják körül a veszprémi Test/Harmónia kiállítás alkotói. A képzőművészet nagy témái közé tartozik a mozgásban lévő emberi test dinamikája, a harmonikus vagy épp meggyötört alak, a testi szépség vagy testi baj bemutatása. A *Diszkobolosz*tól a *Lépcsőn lemenő akt*ig, *A meggyötört Krisztus test*től (Grünewald) Georg Grosz háborús nyomorékjaiig számtalan feldolgozást ismerünk e témakörben. A beteg test is lehet szép (Lásd Andrew Wyeth *Krisztina világa* című képét!), és a tökéletesbe is beleláthatóaz elmúlás, mint ahogy azt Cranach halálsorozatának nem egy képén érzékelhetjük.

A most kiállított anyag talán nem képvisel ennyire szimbolikus, ennyire tragédiákat is hordozó jelentéssel bíró műveket, de épp azért, mert a pályázati kiírás némileg a mozgás, a tánc felé is igyekezett irányítani a művészek figyelmét, a harmónia és a diszharmónia megjelenítése sokkal erősebben érezhető a kiállított munkákon. Elegáns táncosok, táncosnők és női torzók, maszkokban és rosszul öltözötten álldogáló, létező alakok, az enyészetbe vetődő toronyugrók, az öregedő férfitestet is bátran felmutató, jelképszerű aktok sorakoznak a falakon. Ilyenek vagyunk hát? Igen, ilyennek születtünk, vagy épp ilyenné válunk. *„Az édenkert egy késő sugára¨* (Madách) és *„A romlás virágai¨* (Baudlaire) jelennek meg egyetlen nagy kiállítási tablón.

A hiteles testkép az önismeret egyik fontos alapeleme. A magunk testének, testi karakterológiájának elfogadása segíthet a mások teste iránti empátia

és tisztelet létrejöttében. Hódolat a testnek, annak minden esendőségével, változásával, szánandó vagy irigylendő voltával együtt, e kiállításon a hajlékony vagy épp nehézkes mozgású alakoknak, a változatos felépítésű, különös mozgású emberi testeknek.
A kiállítás talán képes ráébreszteni a nézőt arra, hogy a stílusok, az eszközök és az anyagok sokféleségével, illetve a kortárs szemlélet, a technika, valamint az alkotói nyelv változatosságával igenis ábrázolható mindaz, amit az emberről, az emberi alakról, az ember testi teljesítményéről gondolunk.
A művek sorában ennek az empátiának, a romlandó anyag (test) iránti elfogadásnak a képeit láthatják a nézők. Plasztika, porcelánszobor, videó, nagyméretű akrilkép és minimalista akvarell, a figurativitás határait feszegető tabló mind-mind ugyanazt a problémakört járja körül. Hódolat tehát ez a tárlat, mely szépelgés és fölös áradozás helyett felmutat valamit arról, milyen is az ember. *„Ilyen az ember. Egyedüli példány"* – írja Kosztolányi, s valóban, a kiállítás művei mutatják, ilyen (is) az Ember.

Sinkó István
képzőművész, művészeti író

Ancsin Mihály 8
B. Nagy Gabriella 10
Bárány T. Rézia 12
Bartus Ferenc 14
Benkő Ramóna 16
Bognár László 18
Borbély Gábor 20
Czibor Éva 22
Cseke Szilárd 24
Diénes Attila 26
Fábián László 28
Farkas Ferenc 30
Farkas Imre 32
Fébert Zsófia 34
Gáspár Gábor 36
Haász Ágnes 38
Hamerli Judit 40
Jáger István 42
Kádár Tibor 44
Kanics Dorottya 46
Koscsó László 48
Kostyik Dominika 50
Könyv Kata 52
Péterfia Gyula 54
Pinczehelyi Sándor 56
Schmiedhoffer Diána 58
Silye Júlia 60
Somogyi Márk 62
Stark István 64
Szegedi Olga 66
Tamás Ákos 68
Tarczy István 70
Tóth György László 72
Tóth Xénia 74
Varga-Amár László 76

Ancsin Mihály: Oltalmazó ég

pigmentnyomat, műnyomó papír
42x59,6 cm
2020

Sokan azt gondolják, hogy a fotográfia a valóságnak, egy pillanatnak a megörökítése fényképezőgéppel, ám ez nem igaz! A fotográfia ennél sokkal több: lehet álmodozás, költészet, festmény, színház vagy bármi más. Lehet realista, szürrealista vagy akármilyen.
Aktképeket a művészetben ma egyre kevesebbet látunk. Nem az emberek lettek szégyenlősebbek, s nem is arról van szó, hogy a közönségnek ne volna kedve gyönyörködni a női test harmóniájában. És mégis.
Régóta dolgozom együtt alkotócsoportokkal, rendszeresen szervezünk alkotótelepeket, ahol aktmodelleket fényképezünk természeti környezetben vagy műteremben. A női akt szépsége örök témája a művészeteknek. Kősivatagban ruhátlanul tornázó lányokra azonban nehéz rátalálni, hogy aztán az ember a pillanatot megörökítse. Bár álmában sok férfinak lehetett már ilyen kalandja. A valóságban ezt ki kell találni, meg kell rendezni, meg kell teremteni testben és tájban a harmóniát. S ami mindezek fölött van, az az *Oltalmazó ég*.
A felvétel Szlovákiában, a Gömör–Tornai-karszt vidékén, egy elhagyott bányaterületen készült digitális fényképezőgéppel, professzionális fotómodell részvételével.

Ancsin Mihály: Oltalmazó ég

B. Nagy Gabriella: Torzó 1.

olaj, vászon
36x36 cm
2019

CSEND A MŰTEREMBEN...
Aktok, önaktok. Hús-vér alakok kompozíciójukban feszülve a vásznakra. Jelen vagyok. Akkor csak a pillanatban létezem. Tanulmány és ars poetica. A művészet ÖNNMAGÁÉRT, ÉRTEM. A LÉTEZÉS. A Test. A múzsa: a VÁLTOZÁS, az állandóság morfológiája, az elfogadás időutazása.
Pályamunkám egy sorozat része, mely a test mint forma tanulmányaiból táplálkozik. Egyrészt a test mozgása, csavarodása, a női alak változásainak értelmezése a cél, másodsorban az önmegfigyelés, a rituálé, a meditáció, a folyamatos változás, az átalakulás értelmezése általam.
Az ember mint szakrális lény érzelmek, hangulatok, gondolatok átadására szavak nélkül is képes.
Művészi programom célja a változás, az önmagunkban megtett út megértése, valamint pillanatnyi állapotainak kivetítése munkáim által.

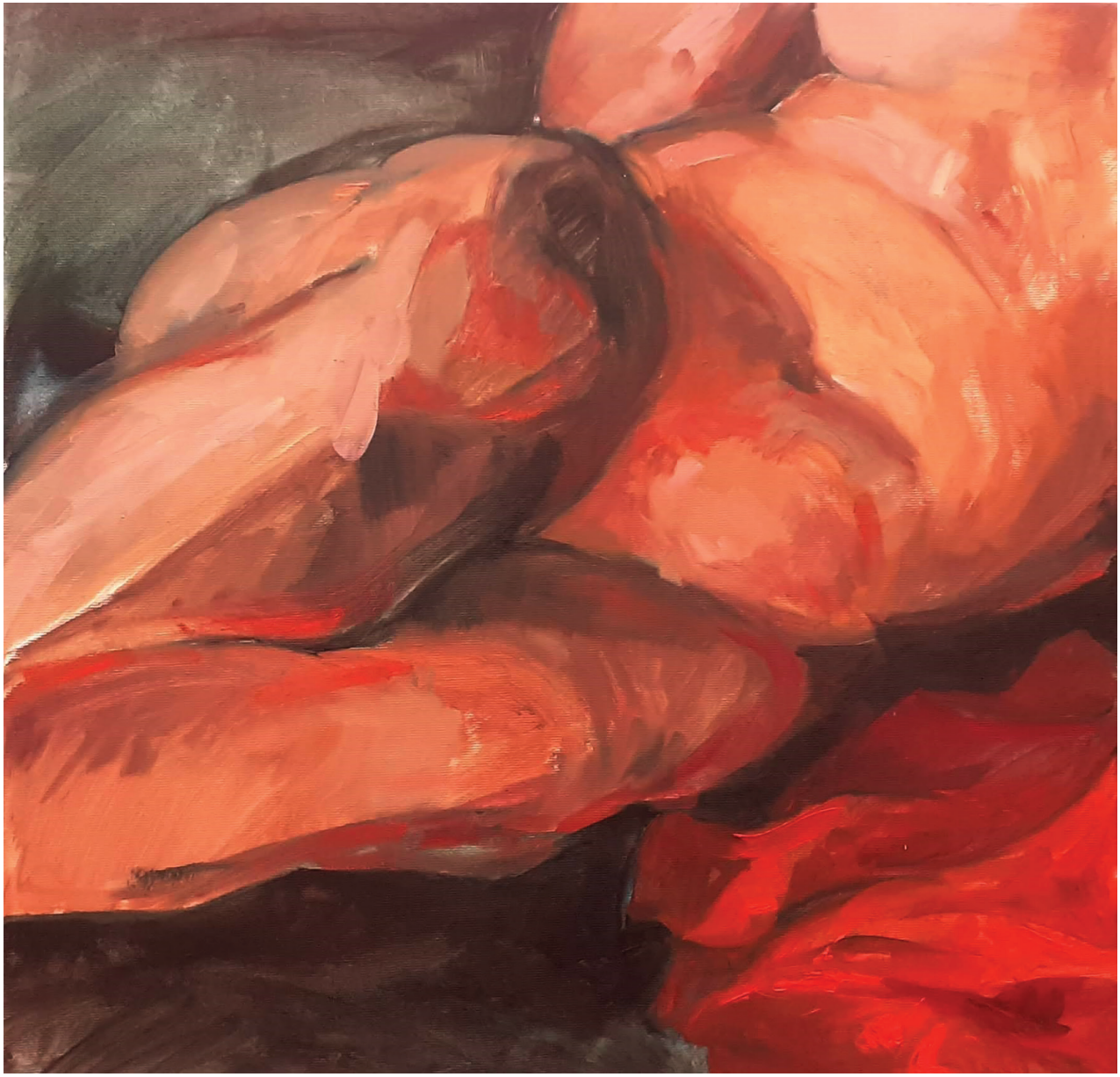

B. Nagy Gabriella: Torzó 1.

Bárány T. Rézia: Torzó

grafika, vegyes technika, papír
90x60 cm
2017

A grafika és a festészet határán keletkezett műalkotás vegyes technikával, papíralapra készült – bitugél és akril felhasználásával.
A *torzó* kifejezés értelmezése szótáranként változó. A megadott jelentések kisebb-nagyobb mértékben eltérnek egymástól. *„Végtag nélküli szobor; befejezetlen mű¨, „szobor, aminek valamelyik része hiányzik¨, „jelentése törzs, testtörzs. A művész által tudatosan fej és/vagy végtagok nélkül megalkotott szobrok neve.¨ „Nem töredék, hiszen az hiányos, a torzó azonban tudatosan végleges, és mindent »mond« a testről.¨* És még egy értelmezés, mely szerint a torzó egy *„egész, hordozza és sugározza teljes önmagát a művészet ereje által¨.*
Jelen alkotás ez utóbbi meghatározásból indult ki, hiszen a törzs energia-áramlásával is kifejezhető a zene, a tánc és a mozdulat nélküli, lüktető ritmus, az ösztönös belső rezgés.
Az ősi kultúrák zenéinek ritmusa, az indián dobok archaikus hangjai fejezik ki leginkább azt az érzést, amellyel a kép készült, és amely az erre érzékeny szemlélőre is átragad.
A művészet lényege nem a látható világ ábrázolásában rejlik. Ennek tudatában teszek kísérletet alkotásaimban annak megjelenítésére, ami csak belső szemünk által látható.
„Művészi értelemben vannak hasznos és haszontalan hibák. A torzó már nem hiba, hanem izgalmas látvány, katartikus igazság.¨

Bárány T. Rézia: Torzó

Bartus Ferenc: Megsemmisült mozdulatok

analóg fotótechnika
57x47 cm
2018

A kép a humánum, az emberi ábrázolás tisztaságára, jelentőségére utal, központi témája az elmúlás és az újjászületés közötti párhuzam. A mű azt a „mozdulatot vagy mozgást" örökíti meg, amely csak a képzeletünkben tevődik össze, vagyis csak asszociálhatunk a be nem következett vagy meg nem valósult jelenetre. Munkáimban gyakran fotótechnikákat alkalmazok festészeti megoldásokhoz, vagyis festékek és festészeti anyagok helyett fotóvegyszereket használok, melyeket ecsettel és más eszközökkel továbbalakítok. Az anyaggyűjtés, a dokumentálás folyamán egy különösen érdekes témára bukkantam az Epreskertben található gipszöntvényekben.
A szobrász tanszéken készült gipszöntések a szobrok kiöntését követően mondhatni „feleslegessé" válnak, vagyis hely hiányában kihelyezik őket a kert egyes részeibe. A műteremből kikerülve a szabad ég alatt az idő múlásával, a természet formáló tevékenysége következtében beágyazódnak a környezetbe, és az erózió hatására továbbalakulnak. Ez a momentum volt a legfontosabb inspirációs forrása munkáimnak. A szobrászat képviselte erőt és szépséget a természet felülmúlja, átformálja, „újraalkotja", ezáltal az alkotások egy új kontextusba helyeződnek, melyet én továbbalakítottam. E szoborcsoportok egy szürreális világ figuráiként jelennek meg az objektívemen, ahol a kép továbbformálása során egyes figurák „új életet", vagyis főszerepet kapnak képeimen. Először a *Megsemmisült mozdulatok* című sorozat elkészítésekor foglalkoztam ezzel a témával. A továbbfejlesztett képek anyaga a *Flashback* című kiállításhoz kapcsolódik, ahol az alapkontextushoz festészeti gesztusokat párosítottam – így hangsúlyozva a határok átjárhatóságát. E szoborcsoportokat éveken keresztül fotóztam, követtem formálódásukat egyetemi éveim alatt, és azóta is visszatérő témái egyes munkáimnak. A sorozat anyagát egy-egy pillanat lenyomatai és ennek az újraértelmezett világnak a leképezései alkotják.

Bartus Ferenc: Megsemmisült mozdulatok

Benkő Ramóna: Reduktív önreflektálás

olaj, farost
50x70 cm
2017

Benkő Ramóna: Kezdődjék a tánc!

olaj, farost
70x100 cm
2017

Benkő Ramóna: A pillangó szárnyalása

olaj, farost
100x70 cm
2017

A harmóniakeresést egy önismereti folyamat előzte meg. E folyamat eredménye a letisztult technikaválasztás, melyet végigkísért az egyszerűsítésre való törekvés. Visszatekintve a munkafolyamatra kirajzolódott egyfajta munkamódszer vagy építkezési mód, melyet a koncepció leírásában redukcióként tárgyalok. A redukciós módszer sajátos problémamegoldási eljárás. A véletlenszerűség és a rend, a komplexitás és a redukció nagyon érzékeny egyensúlyú világot hoznak létre, ebből számomra rendkívül izgalmas dolgok tárulnak föl.
A kompozícióknál inspirált a keleti művészet. A kelet embere nem fél az ürességtől, ezért szellősebbek, szabadabbak a képei. Az európai ember viszont tart a semmitől és a csendtől. Az antik művészetben *horror vacui*nak nevezték az ürességtől való félelmet. Az alkotó a felület legapróbb részeit is kitöltötte, nem hagyott üres részeket.
A harmónia eléréséhez én komponáláskor a fontosnak tartott motívumokat emeltem ki. A testrészeket mintaként használva fejezek ki érzéseket és hangulatokat, így a néző nem egy embert, egy kezet lát, hanem egy élményben részesül.
Vajon mennyi a megfelelő információ az ábrázolt formáról ahhoz, hogy a felismerhetőség megmaradjon?
Kíváncsi voltam arra is, hogy a néző agya kiegészíti-e a kihagyott részeket, meglátja-e a pozitív-negatív formákat, ezért a néző részvétele alapvetően fontos. A negatív és pozitív formákkal való kísérlet pszichológiai képviselője a *Rubin serleg* című kép, mely inspirált engem.

Mit látsz a képen?

A válasz határtalan.

Benkő Ramóna: Reduktív önreflektálás I.–III.

Bognár László: Ritmus

fa kisplasztika
16x9x30 cm
2020

Az elmúlt évtizedekben számos sporttal, mozgással, zenével kapcsolatos művet készítettem különböző kiállításokra.
Igyekeztem arra törekedni, hogy a sportoló, a zenész vagy a táncos alkata, formája, mozgása, az eszköz, amelyet használ, a cél, amelyet el szeretne érni, az anyag, amelyben meg akarom jeleníteni, egységben, harmóniában legyen. Művészetemben a formai puritanizmus, a mozgás, a tömegelosztás, a fa erezetének vagy a felhasznált anyag természetének megfelelő, organikus forma egyensúlyára törekszem, ami a szuverén látásmódomból fakad. Az esztétikai elgondolást a mozdulatot és az anyag szépségét kiemelő, lényegesre egyszerűsített, tiszta megformálással, mértéktartó tömegelrendezéssel és a lágy felületre eső fény-árnyékkal összhangot teremtve, belső szükségszerűségként kívánom láttatni.
Ritmus című alkotásommal is azt a szépséget, harmóniát, összetartozást szeretném megjeleníteni, amely lenyűgöz bennünket akkor, amikor két kicsi vagy felnőtt embert látunk együtt mozogni a zene ütemére egy táncos produkcióban.

Bognár László: Ritmus

Borbély Gábor: Duett

diófa, tölgyfa
29x34x26 cm
2011

Az emberi test szépségideálja a különböző kultúrákban eltérő, a történelmi korszakokban pedig folyamatosan változik. Az ember anatómiai felépítése, a mozgást végző konstrukció azonban régóta szinte változatlan. Ha a figurák szerkezetét mozgatjuk, groteszk alakokkal is harmonikus mozgást alkothatunk. Ezáltal bővíthetők az ábrázolás, illetve a téma más és más irányú megközelítésének lehetőségei. Az emberi alak geometrikus formai felbontása segítheti a mozgás térbeli folytonosságának hangsúlyozását. A figurák körvonala által kivágott térszerkezet a plasztika megtekintése során folyamatosan változó ritmust ad a mozdulatnak, a táncnak. A két alak egyidejű, ellentétes irányú mozgása elősegíti a plasztika dinamikusabb és izgalmasabb térbeli kiterjedését. A szobor előre vetődő, világos figurája a síkos félgömbfelületről lesodródik, és magával rántja sötét ellentétpárját.
Ez az egyensúlyvesztés pillanata. Az alakok sodródásának folyamata koncentrikus mozgássá alakul a gömbölyű felületen. Robosztus testek tömör formái próbálnak rendeződni a könnyed mozgás harmóniája felé.

Borbély Gábor: Duett

Czibor Éva: Álom

mészkő, üveg
35x35x10 cm
2020

Szobrászként az anyag megismerése vonz. Az anyag milyensége már önmagában is gondolatot hordoz. A kő összesűrűsödött idő, milliónyi év, melyben megjelenik az én időpillanatom. Az üveg, az átmenet anyaga egyszerre van és nincs. Néha láthatatlan, néha fájdalmat okoz.
Az üveg fizikai meghatározása: átmenet a folyékony és a szilárd állapot között. Az üveg minősége fejezi ki leginkább a transzcendentálist, az érzékelésen túlit. A kő stabilitás, tömeg, erő; az üveg átalakulás, áttetszőség, törékenység.
A plasztika üvegrésze rogyasztással készült, de nem a szokott módon, negatív formában. A két fekvő figurát kifaragtam, és erre helyeztem az üveglapot. Az üveg „betakarta" a figurákat, felvette azok formáját. A pontos forma rejtve marad az üveglap alsó síkján. A tiszta valóság láthatatlan, csak sejtjük a létét. Az üveglap felső része elmosódva mutatja az alakokat, melyek hullámzó formaként jelennek meg. A figurák hiányként, űrként vannak jelen.
A plasztika címe: *Álom*. Az álom lebegés, „kis halál", az időtlenség és a megdermedt pillanat harmóniája.

Czibor Éva: Álom

Cseke Szilárd: Bride Squad

olaj, vászon
130x100 cm
2019

Alkotói pályám kezdettől fogva több egyenrangú szálon fut, melyeknek részét képezik az adott koncepciók mentén sorozatokat alkotó, figurális képeim is. A megfestésre kiválasztott emberi test vagy a megjelenő mozdulat csak akkor válik igazán érdekessé számomra, ha a napjainkat meghatározó történeteket tudok kapcsolni hozzá. Az emberi mozdulatok és a testtartás jól megtanult kódrendszere kiváló képi üzenetközvetítő, ezért gyakran alkalmazom.
Az *Amikor hazajön* című kiállításomon igyekeztem a külföldi tartózkodásból szabadságra hazalátogató, különböző társadalmi helyzetű honfitársaink itthoni napjait megragadni. A kiállítást megelőző felkészülésnek részét képezte egyfajta információgyűjtés az ismeretségi köröm azon tagjaitól, akik már tartósan külföldön élnek. A kiküldött kérdéssor arra próbált választ találni, hogy mi az a fontos tevékenység, időtöltés, amelyet kihagyhatatlannak tart a megkérdezett, amikor szabadságolás alatt hazalátogat. Az itt bemutatott *Bride Squad (Lánybúcsúztatók)* című alkotásomat az említett festészeti sorozatból, valamint az ahhoz kapcsolódó e-mailek szövegeiből emeltem ki. Ez a festményem a napjainkra már szinte nosztalgikusnak tekinthető fesztiválozás, a közös tánc sajátos hangulatát idézi meg. A festményhez az alábbi – a kép létrejöttét inspiráló – rövid levél kapcsolódik:
„Öt éve költöztem ki, és egy multicégnél dolgozom. Az angol ismerősökkel rendszeresen járunk a Soundra, és tavaly ott tartottuk egyikük (Bridget) *lánybúcsúját. Fergetegesen sikerült. Azt mondják, nem értik, miért hagytam itt ezt a bulizós helyet. Megkaptuk a családi apartmant Zamárdiban, kicsit retro, de bejött nekik. A Balaton persze nem tengerpart, de a lángos és a Soproni kárpótol mindenért.”* (Adrienn [34] London)

Cseke Szilárd: Bride Squad

Diénes Attila: Harmónia

cseresznyefa
168x42x36 cm
2005

A húrelmélet szerint anyagi világunk különböző frekvencián rezgő állóhullámokon keresztül válik létezővé. Ez nem más, mint egy káprázat, mely lángra kapva eltűnik, mint az életünk.
Amiről beszélek, valóban káprázat, varázslat, élet és elmúlás vagy az utódaink által megőrzött, nagybetűs MŰVÉSZET.
Amikor kimondjuk azt a szót, hogy hullám, akkor egy széles skálán mozgó – két látható és láthatatlan pólus közötti – rezgésről beszélünk.
Ha ez a „rezgés–hullám test" dallamos és nőies, akkor az nem más, mint az érzékeinknek tetsző HARMÓNIA.
Ha ezt a harmonikusan hullámzó, női sziluettet fába faragjuk, akkor az a szemet gyönyörködtető művészet.
Egy virtuális látomás vezetett a *Harmónia* szobrom fában való megjelenítéséhez.

Diénes Attila: Harmónia

Fábián László: Alkony

olaj, karton
50x35 cm
2020

Életünk és egyben lelkünk történetét testünk is hordozza. Testbeszéd ez is. Történetünk kiolvasható testünk beszédjéből, melyben, ha szerencsénk van, ott a harmónia, az egyéni harmónia, amelynek látszania kell a mozdulatainkban, járásunkban, tétova visszanézésünkben, melyet csak mi teremthettünk magunknak.
Testünk a jellemünk része, bár egész életünkben változik, de messziről felismerhetőek vagyunk járásunkról, alkatunkról, mozgásunkról – azzal a varázslattal, hogy mozdulatainkban megidéződnek szüleink, nagyanyáink, nagyapáink is. Szeretem a testbeszédet, mert őszinte, nem fedi a verbalitás álcahálója, egy nézéssel ölelni vagy ölni tudunk... És ha alkonyodik, görbülő hátunk pontosan jelzi a múló időt.
Erről az alkonyatról szól a kép, amikor a test emlékezik még a régi napok mozdulataira, de az emlék felidézéséhez már kell egy meg-megszakadó, fekete egyenes, melyre rátámaszkodhatunk, mely segít békében élni öregedő önmagunkkal. Ezt a lassuló harmóniát próbáltam megidézni a napnyugta vöröses fényeivel, a festőkés darabos festékfoltjaival, a szép alkonyban reménykedve...

Fábián László: Alkony

Farkas Ferenc: Nyújtózkodó

bronz
93x30x83 cm
2015

Szobrászi pályám során, illetve az ezt megelőző években is azok a művek hatottak rám a legmélyebben, melyek „az embert" állították a középpontba. Az ifjúkori lelkesedés mára talán egy kritikus tiszteletté változott a művészettörténet számomra meghatározó toposzai iránt. Ez a fajta hagyománytisztelet, a figurativitás saját felfogásomra való hangolása határozza meg pályámat. Nem másolandóan követem, hanem megerősítést, igazolást adó mozzanatai fontosak számomra. Számos mű született a képzőművészetben, ahol székkel jelenítettek meg különféle, emberre jellemző élethelyzeteket. Egy pályázaton való részvétel hozta az első „székes" szobrot, azóta izgat e két dolog (szék és az ember) a kapcsolata. Több szobrom is készült, amelynek témája a szék és figura viszonya. Bizonyos értelemben ezekben a szituációkban a szék mint tárgy is teljesen emberré válik, hiszen az alak mozgását lekíséri, befogadja, hozzá hasonlóvá válik, szerepe a kompozícióban azonos súlyt kap mint a figuráé. A szék szerepeltetése erősíti, hangsúlyozza a szobor téri megjelenését, kettejük együttese számomra izgalmas plasztikai képletet hoz létre. Az itt szereplő szobrom egy évek óta bővülő sorozat darabja, egy korábbi, kisebb méretű munka átírása, átfogalmazása. Egy intim, bensőséges hangulat megjelenítése volt a szándékom ezzel a szinte gesztusmentes, fiatal lányalakkal. A szobor viaszvesztéses bronzöntési technikával készült, ez nagyban segített ennek az összetett plasztikának a megvalósításában. A szék és a női figura ellentétére komponált munkán a nőalak formailag a szék háromszögének az átfogója. Célom egy zárt kompozíció megvalósítása volt, a belső elemek dinamikájával, szerkesztettségével együtt.

Farkas Ferenc: Nyújtózkodó

Farkas Imre: A man walking

print
210x92 cm
2020

Étienne-Jules Marey (1830–1904) ismeretlen keltezésű, *A man walking* című, eredetileg 62,5x100 cm méretű tintarajzának digitális alapú reprodukcióját használtam fel egy olyan, kvázi *türki kettős* (Türk Péter) – képfajtában, amelyben a kiinduló kép narratív szerkezetét ütköztettem egy másfajta képi sorrenddel. A szekvencián, azaz egy mozgásfolyamat kapcsolódási sorrendjén alapuló rajzot bevontam a kép „képen kívüli" részére, helyesebben fogalmazva a digitális nyersanyagra. A reprodukciót pixelszintű csíkokra vágtam fel, majd a feldarabolt képegységeket nagysági sorrendben építettem újra. Az újfajta sorrend a képek, azaz a csíkok fájlméretén alapul, azt pedig a fehér és fekete szélsőértékek közt eloszló világossági mutatók átmenetei határozzák meg. Minél alacsonyabb a világossági érték eloszlása, annál alacsonyabb a fájl mérete. A szétszóródott ábrázolat ez az elrendezés szerint válik láthatóvá.

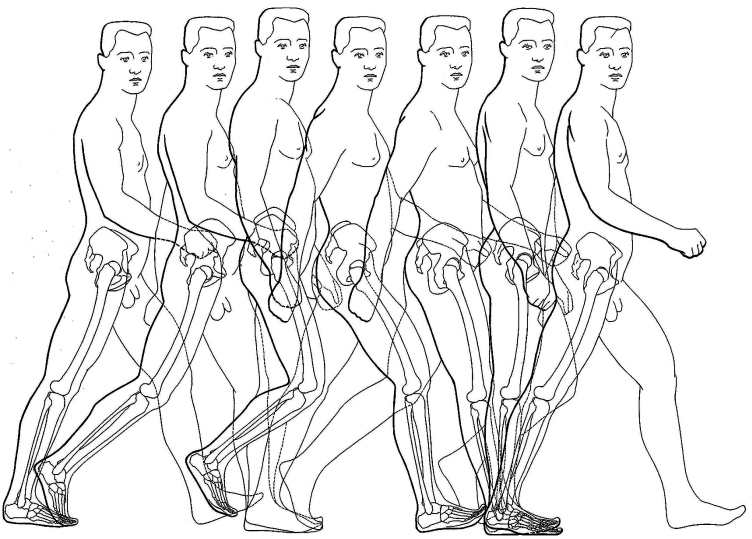

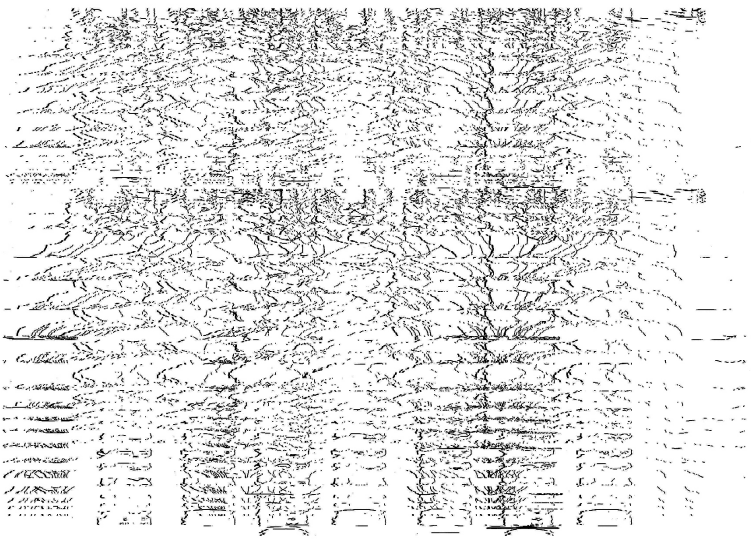

Farkas Imre: A man walking

Fébert Zsófia: Bedobozolt lelkek

olaj, feszített vászon
80×60 cm
2018

Ez a munka számomra leginkább egy mai életérzés. A képen megjelenő doboz egyszerre több társadalmi problémára is utalhat. Egyik az lehet, hogy világunk hajlamos az embereket különböző kategóriákba sorolni, felcímkézni, beskatulyázni. Nem csak a külvilág teszi ezt, az emberek önmagukat is kategorizálják, különböző divatirányokhoz kapcsolódódnak, és hajlamosak azonosulni azokkal. A társadalom egyenálmokat gyárt, mellyel egyenembereket nevel, megfosztva őket az egyéniségüktől. Annak ellenére, hogy úgy tűnik, a világ még sosem volt ilyen sokszínű, és számos lehetőségünk van arra, hogy kibontakoztassuk az egyéniségünket, az emberek élete néha mégis sablonossá válik.
A másik jelenség, amelyre ezek a dobozok utalnak, az az életünket és a világot betöltő virtuális terek, valamint az elgépiesedés. Ezek persze sokszor előnyökkel is járnak, és a hatásuk pozitív lehet, ha megfelelő mértékben használjuk őket, de sajnos veszélyesek is. Az emberiség egy nagy hányada életének jelentős részét ma azokban a virtuális terekben tölti, amelyek függőséget okozhatnak, elvágnak a valóságtól, hamis értékeket közvetítenek. Ez is egyfajta bezártság.
Mint általában, ezen a képen is egy-egy emberi mozdulatban, tekintetben, szituációban próbálok megfogni egy sokak számára fontos témát, melyet szavakkal kifejezni nehezen lehet. Az emberi test természetességét, szépségét és harmóniáját állítom szembe a rideg, fémesszürke dobozok mértani formáival.

Fébert Zsófia: Bedobozolt lelkek

Gáspár Gábor: UN

digitális fotográfia
75x50 cm
2016

Utólag látom, sok mindenről lemaradtam az életemben. Nem figyeltem lényeges dolgokra, elmentem mellettük, miközben azt gondoltam magamról, hogy nyitott ember vagyok. Az egyik ezek közül a tánc, a kortárs tánc, a kortárs balett megismerése, fotózása, hiszen a fél életemet úgy töltöttem el, hogy abszolút nem foglalkoztam a tánc fotózásával. Bár voltam néhány előadáson, valamiért nem vonzott a klasszikus balett. Aztán egyszer, 1998-ban Veszprémben gyűlt össze a magyar kortárs balett színe-java, és bár csak az újságban jelentek meg a képeim, mégis már az első pillanatban nagyon megérintett a miliő, a próbák, a hangulat, az emberek, akik – szinte kivétel nélkül – ebben a térben mozogtak. Aztán később már eljártam magam is táncelőadásokra, megismertem a magyar művészek többségét, egyéniségüket, stílusukat, majd már túl későn – hisz személyesen nem láthattam – Pina Bauscht. Számtalanszor megnéztem a róla és a társulatáról szóló filmet, illetve néhány internetre feltöltött, rövid videót, így lett számomra fontos pont, irány az életben a tánc fotografálása és a tánc mint művészet.
A képem a Frenák Pál Társulat *UN* című előadásán készült. Ezzel a képpel próbáltam reflektálni az elmúlt időszakra. Mind észrevettük, hogy kevesebb a levegő, maszkot viselünk, a megszokottól eltérő az életünk, bizonytalanság uralkodik.

Gáspár Gábor: UN

Haász Ágnes: Térfigura lábjegyzettel

giclée-nyomat, vászon
40x140 cm
2019

1987 óta készítek elektronikus úton műveket. Kezdetben fénymásológéppel dolgoztam, melyet az utóbbi években felváltott a számítógép. Az eszközváltás – amellett, hogy munkáimban látványos formai fordulatot hozott – új esztétikai és vizuális problémákkal is szembesített. A computer 3D effektusainak alkalmazásával a tér és a sík egymáshoz való viszonyának újraértelmezésére nyílt lehetőségem. *Térfigura lábjegyzettel* című művem a 2001 és 2016 közötti Veszprémi Táncfesztivál képzőművészeti kiállításaira készült *Térfigurák* sorozatom egyik darabja, mely jellemzően magán hordozza ezen törekvéseimet. A tánc, a figura mozgásából kirajzolódó újfajta perspektíva, a térformáló virtuális erők megfogalmazására törekedtem. Az alak lebegő helyzete – mint rituális jelenség – nem ábrázoló, megörökítő jellegű, hanem a vizualitás, a képiség mélyebb rétegeinek vizsgálatára irányul. Új dimenzió, irreális, absztrakt tér jön létre, melyet az élesen realista figura helyzete teremt meg, és tesz vizuálisan felfoghatóvá, értékelhetővé. A futurista-kubista alakformáció ütköztetése az absztrakt síkok ürességével és rideg nyugalmával, a *színen levés*, a jelenlét pillanatnyi megörökítése paradox módon a figura, a sík és a tér harmóniáját fejezi ki.

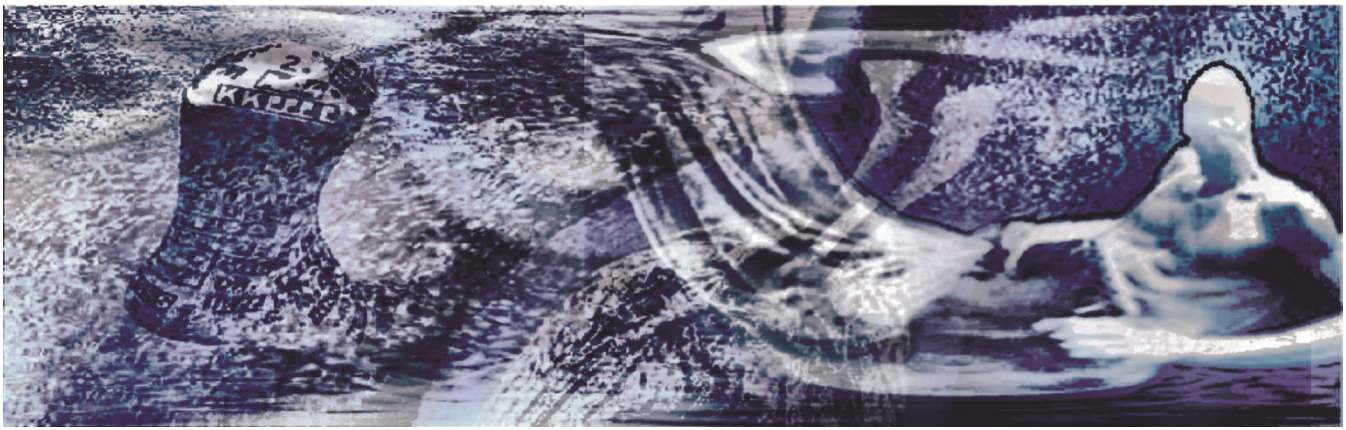

Haász Ágnes: Térfigura lábjegyzettel

Hamerli Judit: Tűztánc

olaj, csillámpor, vászon
150x100 cm
2020

„A mozdulatok sohasem hazudnak." (Martha Graham)

A múlt évben egy művész csereprogram keretében láttam Indonéziában egy balinéz tűztáncot. Sok férfi ül egy tűz körül, és kántál, miközben a táncosok egy történetet táncolnak el. A rituálé végén az egyik művész teátrálisan szétrúgja a tüzet, rátapos. Persze minden néző felhorkan ijedtében, és idegenkedik e barbár szertartástól. Az jut eszembe, hogy így vagy úgy szinte mindenki őse vett már részt ilyen szeánszon – függetlenül attól, hogy ázsiai vagy európai, keresztény vagy sem, az ókorban élt, vagy napjainkban. Ez a tánc, miközben ősi eredetű, átível több évszázadon, így azt gondoltam, ez az, amit szeretnék megjeleníteni a festményemen. A tánccal mint társas jelenséggel nagy festők foglalkoztak, köztük Matisse, Gauguin. Velük ellentétben én arra törekedtem, hogy az egyén és a transzcendens kapcsolatát ábrázoljam. Festményemen a tűz indirekt módon, szálló aranypernyék képében jelenik meg. Az arany mint szimbólum csillogása és tökéletessége által erősíti a mennyei szakrális kapcsolatot, azt az ég és föld közötti átjárót, melybe a rituális transztánc során kerülhetünk. A kis aranypöttyök a végeláthatatlant, a csillagos mennyboltot fejezik ki – akár Kusama tükrös szobája.
A fiatal test kihangsúlyozásában jelentős szerepet játszik a caravaggio-i chiaroscuro-hatás, ezt leginkább az olajtechnika alkalmazásával lehet elérni. A transzállapot kifejezése érdekében a fiú alakja épp sem az éghez, sem a földhöz nem kapcsolódik.

Hamerli Judit: Tűztánc

Jáger István: Tánc

színes aquatinta, papír
54,5x28 cm
2020

Táncművész rokonom darabját 2020 tavaszán beválogatták a Berlini SounDance (zene és tánc) Fesztiválra. Az előadásról készült videó nagy hatással volt rám, inspirációt nyújtott a grafikám elkészítéséhez.
Az improvizációban a táncos mindig más-más zenén és mozgáson keresztül, fix szabályok mellett, adott elemekkel építette fel előadását. Munkámban a mozgásban lévő emberi test harmóniáját, a táncosok összhangját, a mozdulatok színességét, szépségét próbáltam lemezbe maratva megfogalmazni. Kompozíciómban a három táncost úgy helyeztem el, hogy szoros kapcsolatban legyenek egymással, a szem folyamatosan, visszatérően, körkörösen járja be lüktető, dinamikus mozgásukat. A képzeletbeli előadás a szárnyalásra, légiességre, a földtől való elrugaszkodásra, a repülés boldogságára is utal. A táncosokból áradó meleg színek (okkersárgák, narancsvörösek) elvarázsolják a nézőt, az alakokat reflektorfénybe helyezik és kiemelik – a test művészetének csodálatos világát hangsúlyozva ezzel.

Jáger István: Tánc

Kádár Tibor: Táncosok

festmény, vegyes technika
120x140 cm
2020

A *Táncosok* jól ismert témáját a színházi életből választottam, mert szerintem ebben nyilvánul meg legjobban – sokoldalúságában és esztétikumában – az emberi test szépsége. A vásznon a szenvedélyes mozdulatokban ábrázolt alakok és a konstruktív színkompozíciók állnak elénk, melyek ellenpontjai a pihenő figurák mozdulatlanságának. A jelenetek nem hagyományos táji környezetben vagy enteriőrben léteznek, hanem geometrikusan tagolt térben vagy síkon. A figuratív és geometrikus képépítő elemek együttműködésének hozadéka a felület és a rajta megjelenő formák szinte azonos intenzitású érzékelése. A figurák szenvedélyes mozgása és mozdulatlansága, illetve a környezet absztrakt semmittevése a lehetséges és a tényleges valóság összeütközésének színtere. Ez a tér absztrahálja a mozgást, szinte tárgyiasítja az időt.

Kádár Tibor: Táncosok

Kanics Dorottya: Pista bácsi triptichon

olaj, vászon
240x220x4 cm
2013–2014

Pista bácsi az utcánkban lakott, állatokat, kecskéket, tyúkokat tartott. Volt egy öszvére is, hozzá kis szekere, mellyel nyaranta mindennap elment füvet kaszálni. A város szélén laktunk, ezért ez egy furcsa jelenség volt, melyre az ember felfigyel. Kedves ember lévén többször szóba elegyedtünk vele, eközben mindig néztem a munkásruháját, melyen bizony minden meglátszott, a sok munka, az élet súlya. Egyszer megkérdeztem tőle, hogy állna-e modellt nekem, amire persze nemet mondott. Aztán egy napon, amikor arra jártam, régi fényképeket mutatott, melyeken a színház kórusának egykori tagjaként fidres-fodros, cirádás ruhában szerepelt. A javaslata az volt, hogy szerezzem meg a színházból ezeket a ruhákat, és akkor abban lefesthetem. Bár ezt nem tettem meg, hamarosan mégiscsak modellt állt nekem. Első alkalommal Alain Delon-stílusban érkezett, másodjára rövid nadrágban, pólóban. A harmadik találkozásunkkor csak egy fehér tenisznadrág volt rajta, és végül beadta a derekát, felvette nekem a rongyos munkásöltözékét is. Pista bácsi egyébként harmóniában volt a testével, mindennap jógázott, légzőgyakorlatokat csinált, erősített, és sok fizikai munkát végzett. Azt mondta, hogy fessem le, mert akkor biztosan híres leszek, hiszen őt mindenki megnézi a városban, és előfordul, hogy még le is fényképezik, vagy videóra veszik.

Kanics Dorottya: Pista bácsi triptichon

Koscsó László: Fürdőzők

akril, vászon
70x100 cm
2018

A kép monokróm, szándékosan kerültem, hogy a színek elterelj ék a néző figyelmét a kompozíció lényegéről. Akár egy régi képeslap, kopottas, fekete-fehér, térmélység elmosódva, fókusz a fürdőző fiúkon.
Magam nem igazán szeretem a narratívan mesélő képeket, úgy gondolom, ez sem olyan. Érzünk viszont valamit: bátorságot, eltökéltséget, ifjúkori vagányságot. Nem félünk a veszélytől, majd én, én is... Látszólag Muybridge-szerű mozgásfázis, de nem az, bár nagyon közelít, figurák, akik levetik magukat a mélybe. Nem látni a vizet, a mélységet, a levegő és a víz összemosódik, ez feszültséget kelt, melyet tovább fokoz a szürke színvilág. A figurák plasztikusak, surlófények kúsznak testeiken, csak a testformák a fontosak igazán.

Koscsó László: Fürdőzők

Kostyik Dominika: Azonosulás

olaj, kasírozott farost, tükör, vegyes technika
80x110 cm
2020

Tánc, egy mozdulat fázisainak ki- és megragadása, annak összemosódása. Zene, egy ritmus, egy dallam ismétlődése, mozdulat és ismétlődés által létrejött, víziós kompozíció. Szellem–lélek kinti-benti állapota tánc, mozgás közben, a tér és a tükör tere közti azonosság, azonosulás, belső-külső közti ugrálás s betekintés a láthatatlanba. Ősi vágy megélése, hogy lássuk viszont önmagunkat, ami manapság még inkább felerősödött, ezért is került a tükörtöredékekre stilizált, semleges arc és annak egyik fő motívuma, a szem. A szemek által egy közös megfigyelés, *megfigyelve levés* történik. A fő motívum, a figura lényegi része a megszólítás, a figyelemfelhívás és a lélekkapcsolódás. Ezzel ellentétbe szerettem volna állítani a képen belül egy olyan szereplőt, aki elzárkózik, elérhetetlennek tűnik, de a tekintete mégis egy szemre szegeződik. Annak a figurának köszönhetően, aki a kép bal felső sarkában jelenik meg, a befogadó a tükör által a kép szemlélése közben önazonosuláson mehet keresztül. Ezen a gondolati síkon továbbhaladva eljuthatunk egy olyan réteghez, amely a mai kort legerősebben áthatja. Ez a közöny. A mozdulatok, a gesztusok, az elzárkózás, a közömbösség és a nyitottság kettőssége némi reflektálás a társadalmi viszonyokra és létállapotokra. A tükör felületén egy-egy forma megjelenése kezdetben egy rézkarc hatását kelti, a kaparás folyamata egyfajta meditatív állapotot idéz elő. A tükörben megpillantok egy képet, melyet valóságosnak hiszek, de az észlelt kép csak másolat. A tükör hátoldalán, a foncsoron szintén megjelenik a másolat, melyet savval – kissé felügyelve s irányítva az áttetszőségét – a tükörben láthatóvá teszek, így a kettősség itt is jelen van. A vonalak és a formák a figurában karcosak, darabosak, durvák, hogy még jobban érzékeltessék az elzárkózást. A szem, szempár kiemelését az indokolja, hogy a tükör és környezetének tere beszűkül, tehát csak a tekintet, a megfigyelés marad.

Kostyik Dominika: Azonosulás

Könyv Kata: Üvegtest | Corpus vitreum

pigmentnyomat, műnyomó papír
42x59,6 cm
2020

A két részből álló, olaj-vászon munkám létrehozása során leginkább az érzékelés dimenziói foglalkoztattak. A női figura a diptichon mindkét darabján egy üvegvitrinnel jelenik meg. Izgalmas vizuális és gondolati felvetésnek tartottam a transzparens, indusztriális jellegű tartály és a női test finom, ugyanakkor erőteljes, megtartó gesztusának együttesét. A steril, alapozott vászon üresen hagyott felülete támogatja a szerepeltetett motívumokra irányuló fókuszt. Az üresen hagyott vászon számomra kettős jelentése miatt is fontos. Az alapozott festővászon egyrészt azonos önmagával, ugyanakkor jelölheti a drapéria helyét a figuratív kompozícióban. Ezzel a gesztussal reflektálni kívánok a képsíkillúzió művészetelméleti kérdéskörére. A fehéren hagyott, steril környezet erőteljes kontrasztot alkot a motívumok tónusgazdag és sokszor pasztózus anyaghasználatával. Napjaink photoshoppolt testkultuszára és kreált, átalakított, mesterségesen körbevágott világára kívántam reflektálni, miközben az elsődleges érzékelésen és a vele létrejött értelmezési lehetőségeken túl a létbemetszettség állapota – egzisztenciális értelemben – foglalkoztatott. A test-üveg motívumok keltette asszociációs lehetőségeket további ellentétpárok bővítik, úgymint a kemény és a puha, valamint a hideg és a meleg minőségek keltette érzetek. Az említett ellentétpárok e kettős kompozícióba rendezése a megjelenített mozdulat dinamikáját és esztétikáját támogatja.

Könyv Kata: Üvegtest | Corpus vitreum

Péterfia Gyula: Szerelem

bronz
átmérő: 95 mm
2017

A Nemzetközi Éremművészeti Szövetség /FIDEM/ tagjaként immár hetedik éve veszek részt a Szófiai Nemzeti Művészeti Egyetem Éremszobrász Stúdiójának Medal Projectjében, melynek vezetője a méltán világhírű professzor, Bogomil Nikolov. A 2017-es év mottója az volt: *„I have a dream"* (Van egy álmom.) Ebben a gondolatkörben a hetedik álom anyaga: *„to love"* (szeretni). E fogalom igen gazdagon értelmezhető. Feldolgozásomban az ókori görög bölcselet hagyományos formái közül a romantikus vágy tárgyát képező szeretetet, az eroszt választottam. Természetesen filozófiai értelemben csak a szerelem alapesetéről lehet szó úgy, mint pozitív érzelem. Ez pedig cselekvésünk attitűdjének meghatározója, és maga a mozdulat a harmónia. Ebből a gondolatból, erre a gondolatra építettem a munkámat. A képi világ egyedisége és hétköznapisága helyett a kiemelés és a redukció eszközével inkább az általánost ragadom meg. A test, a mozdulat, a szerelmes ölelés idő- és térbeli halhatatlanságára, azonosságára, valamint örök harmóniájára utalok.

Péterfia Gyula: Szerelem

Pinczehelyi Sándor: Műveletek csillaggal, korpusszal

fotó
60x50 cm
2020

Munkásságomban bizonyos gondolatok, motívumok időnként visszatérnek. Egy időben sokat foglalkoztam többfajta feldolgozásban a minket körülvevő jelképekkel, illetve a magyar trikolór színeivel. Ezek során született meg az *Emlékműterv I.* (fa, bronz, 38 cm, 1989) című plasztikám, majd az *Emlékműterv II.* (fa, műanyag, 23 cm, 1991) című alkotásom, melyekből néhány hasonló változat is készült. 2020 márciusában nyílott volna önálló kiállításom a nyolcvanas években készült művekből Budapesten, az acb Galériában (A kiállítás elmaradt, én önkéntes izolációban voltam.) A tervezett tárlathoz az egykori *Csillag-szalma* (drót, szalma, 200 cm, 1988) című munkámat reprodukáltam az eredetinél kisebb méretben. A hajdani művet elsőként a készítés évében megrendezett Velencei Biennálén mutatták be. A múlt évben, az újraalkotás előtt néhány hónappal szintén a tárlathoz készítettem el nagyobb változatban az *Emlékműterv IV.* (fa, bronz, 45 cm, 2019) című tárgyat. Ezt a két darabot alapként alkalmazva jó néhány fotó készült a karantén alatt, aminek célja az volt, hogy a több évtizedes (évszázados) motívumok „újraélesztésére" adott majdani, mostani reakciókat megvizsgáljam. A fotón érdekes összefüggésbe kerültek egymással a test, a korpusz és a rajta szereplő elemek. „Lefordítani" nem lehet, nem is szabad, mindez inkább az ismereteinkre és az érzéseinkre, a kérdéseinkre és a kétségeinkre próbál valamilyen választ adni.

Pinczehelyi Sándor: Műveletek csillaggal, korpusszal

Schmiedhoffer Diána: Nirvana

fotó, festmény, digitális kollaboráció
85x60 cm
2020

Úgy gondolom, az életben az ellentétek mindig kéz a kézben járnak. Alkotásom ezen hipotézis mentén diszfunkcionális értelmezése Test és Harmónia együttesének. Egy ködös látomás, egy lidérces álom benyomását keltő érzelmi élmény megfogalmazása és közvetítése volt a célom a test szoborszerű ábrázolásával. Az elkészült fotográfiát *Fekete lyuk* című (akril, vászon) festményem reprodukciójával digitális úton kollaboráltam. Célja egyrészt megidézni egy olyan élményt, mintha egy piszkos ablakon keresztül lennénk szemlélői a képnek, másfelől dinamizmust kölcsönözni a statikus formavilágnak. Az alkotás a *„kezdet"* és a *„vég"* kapcsolódásának, egyesülésének metaforáját hordozza, keresi a harmóniát a diszharmóniában, az életet az élettelenben, a kézzel foghatót az abszolút megfoghatatlanban.

Schmiedhoffer Diána: Nirvana

Silye Júlia: Just dance

akrilfestmény
80x60 cm
2020

A kép egy digitális korszakban élő család intim pillanatait mutatja meg.
A történés egy olyan „antipóz", amely szembemegy a századunkra jellemző közösségi média által kiváltott reflexekkel. A feszült karanténidőben valóságos mentőövet jelentett a *Just Dance* nevű, táncos Xbox-játék – a mozgás és a zene okán. Testileg és lelkileg is harmóniába kerülhettünk, amikor – akár egy ősi rituálén – a képernyő melengető „tüze" körül ugráltunk. A képen látható mozdulatnak volt egy erős helyzetkomikuma. A röhögőgörcs a maga otromba primitívségével, de velőtrázó katarzisával a legmélyebben kapcsolja össze az embereket, és számomra emiatt kiemelt fontossággal bír. A színek ezt a rajzfilmesen pozitív élményt reprezentálják, ugyanakkor felelevenítik korunk egyik fontos témáját, a „kütyü" családokra nehezedő feszültségeit, generációkat távolító drámáját.
A tánc, a családi intimitásélmény, a nevetés mind korszakokon átívelő és örök erőforrása az embernek. Ezek időtlenségére utal a képernyő barlangrajzszerű megfogalmazása, mely ugyanakkor Keith Haringhez is kapcsolható. Mindemellett ez egy áldott pillanat is. Erre utal az isteni szem, egy olyan alapvető Isten-szimbólum, amelyet több vallás és szellemi kör is használ. Úgy van jelen, mint ahogy Miro alkalmazta, csak erősebb realitásalapon, hiszen szó szerint rajtunk a világ szeme, vagyis leginkább a cégek figyelnek bennünket és a szokásainkat – bizarr módon mindez már nem is zavar minket... Nem is kerültem ki a brandek ábrázolását, például: adidas, Nerf, Xbox, IKEA...
A töltőzsinórok, valamint a kígyószerűen tekeredő kábelek esztétikuma és kellemetlensége egyszerre jelenik meg. Nincs mese, ma ezekre vagyunk felfűzve, és mi, emberek ezekkel kapcsolódunk össze. Az alakok megfogalmazását a digitális műfajok mellett Ferenczi Noémihez kapcsolom.

Silye Júlia: Just dance

Somogyi Márk: Ingókövek

triptichon
fotográfia, fekete-fehér
50x70 cm
2008

Az eredetileg 12 fotográfiából álló sorozat az életlenséggel és bemozdulással játszva sejteti a modellként felhasznált kavicsok által ábrázolt alakzatokat, melyek az emberi test, a nemek, a termékenység, az osztódás és a fejlődés, a születés és az átalakulás gondolatait ébresztik fel a látogatóban. Természetgyógyászati szemszögből magnetizáló, gyógyító erejű a képsorozat. Ha rá tudunk hangolódni külön-külön a képekre, megérezhetjük testünk egyes részeire gyakorolt, magnetizáló hatásukat. A fotográfiában az életlenség, a bemozdulás sok esetben hibának minősül, ám célzott és tudatos használat esetén mindkettő alkotóeszközzé válhat. Ilyen esetben mindössze annyi választ el minket a festészettől (melyben a kéz és az ecset mozgását rögzíti a vászon), hogy a valóság maga az ecset, a fotóművész pedig kezében tartja a vásznat, melyre saját koncepciója szerint rögzíti a képet. A fotográfia számomra varázslatos alkotóeszköz. Amellett, hogy a valóság hamisítatlan rögzítésére alkalmas, lehetőséget ad az időtényező mint alkotó elem bevonására is. Az idő a valóságot szubjektívvé, értelmezendővé teszi.

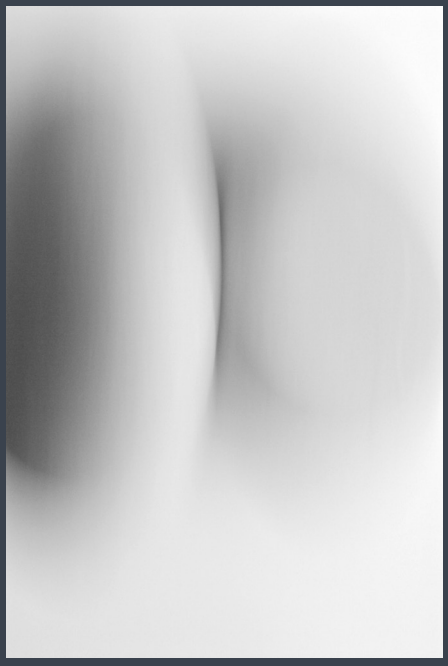

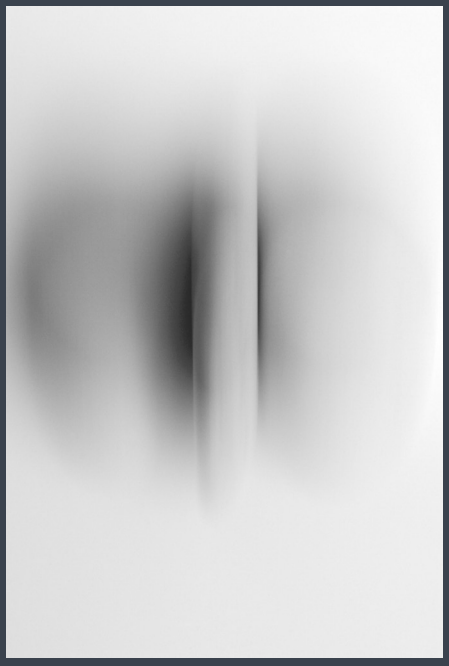

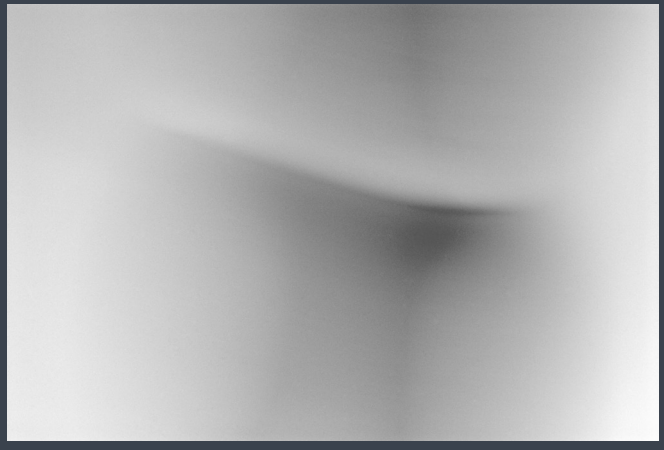

Somogyi Márk: Ingókövek

Stark István: Halálkomoly tánc

egyedi grafika, monotípia
70x100 cm
2020

Heidegger azt mondja, hogy a halál, az jó, mert lehetőséget ad arra, hogy az ember a végességével szembenézzen. Ez pedig olyan „erőket" szabadít fel benne, amelyek kiragadják a mindennapi átlagosságból. Viszont nem mindennapi dolog, amikor az embert megközelíti a halál, és szembe kell néznie vele. Ekkor elgondolkozik a lét és nemlét kérdéseiről. Az átlagos felfogás az, hogy az élet véges, az ember pedig nehezen veszi tudomásul, ha a természetes vég előtti helyzetben „kopogtatnak". Ez egy komoly szituáció, a komolyság tárgyát illetően megjelennek képek, gondolatok mindenféle viszonylatban, de a lényeg az, hogy nem engedem magamban szabadjára a halál miatti szorongást. Ellenkezőleg, a félelem erőt ad ahhoz, hogy olyan alkotásokat hozzak létre, amelyeknél azt is megengedem magamnak, hogy onnan nézek vissza. Honnan lehet indítani a lét és nemlét kérdéseinek vizuális feldolgozását? Esetemben a válasz a világhoz való viszonyulás, „beállítódás" megváltozása. Egy természetes beállítódásból lépek át a filozófiai beállítódásba, és itt teszek szert egy olyan tudatállapotra, amely felemelkedés a korábbi létem fölé. Amit így a felemelkedés miatt magam mögött hagyok, abban mint pszichofizikai lény jelenek meg. Ebből a kontextusból – melyben mindent józanul, komolyan lát az ember – a visszanézést önmagunkra olyan képek jelenítik meg, amelyek egészen a zsigerekig hatolnak, valós és átvitt értelemben egyaránt. Ezek a képek magukban hordozzák a *„Mi lett volna, ha…?"* kérdést.

Stark István: Halálkomoly tánc

Szegedi Olga: Lépés

olaj, farost
50x70cm
2020

Egy ember élete lépésekből áll, akár egy tánc. Hol párban, hol egyedül, hol többen egymásba kapaszkodva. Hol lassan, hol gyors tempóban, hol boldogan, hol bánatosan. Hol visszafogottan, hol szárnyalóan. Hol jobbra mozdulunk, hol balra, legtöbbször előre, de van úgy, hogy hátra teszünk egy-két lépést, egészen addig, amíg a zene véget nem ér. Az egyszerű dolgokban, mozdulatokban látom a szépséget, és ezt másokkal is igyekszem megosztani. Ezt a látásmódot szeretném közvetíteni a közönség felé, hogy az egyszerű szépségét is meglássák. Egy jóbarátom lánya ihletett meg, aki táncművészetet tanult, jelenleg pedig táncoktató. A szép, fiatal nő kecses mozgásán keresztül mutatom be a két művészet összekapcsolódását. Egyébként a műveimben ritkán szerepel emberi alak, ezzel a témával azért foglalkoztam, mert csodálom az emberi test szépségét, mozgásának plasztikáját, összetettségét.

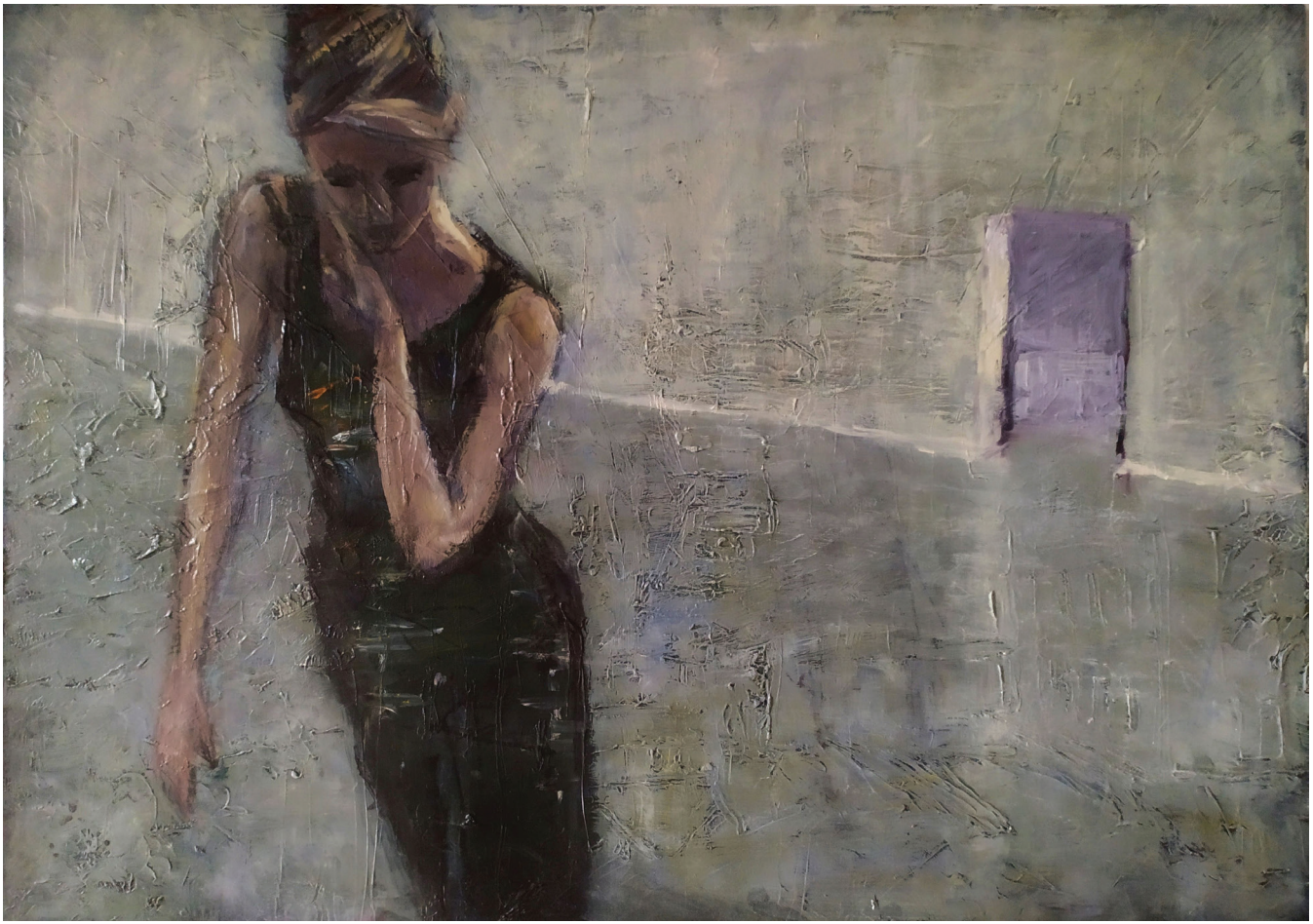

Szegedi Olga: Lépés

Tamás Ákos: Kánkántáncos

porcelánszobor
magasság: 32 cm
1978

A kánkántánc a XIX. század közepén francia kikötővárosokból indult hódító útjára, hogy azután Párizsban a Moulin Rouge mulatónak szinte védjegyévé váljon. A gyors, erotikus táncot jellegzetes koreográfiával, hosszú szoknyákban adják elő napjainkban is. A nemes herendi porcelán szinte kínálja a lehetőséget a szép, emberi test és a mozgás harmóniájának kifinomult megjelenítésére. Így esett a választásom a már szinte ikonikus kánkán legismertebb mozdulatára, mely igen dinamikus pózban mutatja be ezt a buja táncot. A karcsú női testen légiesen hullámzó, vékony szoknyát elsőként dekoráltam Herenden csipkeszerű áttöréses technikával, mely korábban porcelánfigurákon nem volt jellemző. Egyedi, kézműves módon készül a kényes műtárgy, ezáltal változatos mintájú áttörések lehetnek a szoknyán, illetve különböző szalagok, masnik és fodrok a felsőn. A filigrán, könnyed hatású szoborban egyszerre jelenik meg az áttetsző porcelán különlegessége, a kánkán elsöprő lendülete és az egy lábon táncoló hölgy időtlen szépsége.

Tamás Ákos: Kánkántáncos

Tarczy István: Tangó No.1.

olaj, vászon
40x30 cm
2019

A Neurotic együttes megénekelte, hogy *„a rock and roll az nem egy tánc¨*. Számomra a tangó sem csak egy tánc. Közel hat éve kezdtem argentin szalontangót tanulni olyan kiváló tanároktól, akik Buenos Airesig mentek, hogy a leghitelesebb mesterek tudását hozhassák el nekünk. Az egész úgy kezdődött, hogy a Csikász Galériában, egy kiállításmegnyitón láttam tangózni későbbi tanáraimat. Majd megtudtam, hogy oktatás kezdődik Veszprémben. Gondoltam, elmegyek, megnézem magamnak a dolgot, és ha tetszik, akkor kipróbálom. Az első órára megérkezve érdeklődni próbáltam, hogy jó helyen járok-e, amire az volt a válasz, hogy: *„Állj oda!¨* Nem volt időm eldönteni, hogy kell-e nekem a tangó. Azóta is ott állok. Mostanra kiderült, hogy számomra nagyon sok közös van a festészetben és a tangóban. A szalontangó egy improvizációs kontakttánc. Figyelni kell a partnerre, és reagálni a lépéseire, ahogy festés közben is figyelem a kép alakulását, és az eredeti elképzelést rugalmasan alakítom, ha szükséges. A tangó és a festés is csak akkor működik, ha az ember tisztában van az alapokkal, valamint az alkalmazott rendszer mozgási és képalkotási sajátosságaival. Begyakorolta azokat, ezért megfeszített figyelem nélkül tudja alkalmazni. Nem megtanulni és visszamondani kell a „leckét¨, hanem megérteni és alkalmazni. Szerencse, ha el tudjuk fogadni a „hibákat¨, és be is tudjuk illeszteni azokat a tánc, illetve a kép szövetébe. A kiállításon szereplő festmény ezen két szenvedélyem ötvözete.

Tarczy István: Tangó No.1.

Tóth György László: Mindenkinek a maga keresztje

olaj, farost
101x86 cm
2005

Már gyerekkorom óta érdeklődéssel figyelem az emberi viselkedésformákat. A látott viselkedéseket rendszeresen összehasonlítottam saját történéseimmel. Ebből alakult ki sajátos életszemléletem. Ezek gondolati megfogalmazását változtatom virtuális világgá. Elképzeléseim ábrázolásával többször kerültem konfliktushelyzetbe, ami azonban nem tántorított el további kritikus helyzetek megalkotásától. Mivel életem során sokszor kerültem szociális és társadalmi hátrányba, kifinomult a világlátásom, felerősödött a szociális érzékenységem, ebből adódóan hajlamos vagyok szélsőséges esetek megformálására. Egyik visszafogottabb példája ennek a saját életemhez kötődő *Mindenkinek a maga keresztje* című alkotásom. Az alkotás a szülő-gyerek kapcsolatot próbálja meg bemutatni, ráirányítva a figyelmet arra, hogy ez a fajta kapcsolat komoly nehézségekkel, néha átlagon felüli fizikai és idegi erőkifejtéssel járhat, melyet a gyerek nem minden esetben észlel, vagy nem vesz tudomást róla. A legtöbb szülő ennek ellenére kitartóan küzd gyermeke boldogsága érdekében

Tóth György László: Mindenkinek a maga keresztje

Tóth Xénia: Near me

art fashion video
terjedelem: 3:34 (p:mp)
2020

Témám az önmegismerés, az öngyűlölet, az önszeretet, az üldözés, az önmagunkkal vívott örök harc, mely elől egyikünk sem menekülhet. Önmagunk megismerésének megkerülhetetlen része az ősiség, a törzsiség, a belülről fakadó, ösztönös érzések megnyilvánulása – a videóban ezek az elemek keverednek a városi, kortárs, teátrális önreflexióval, az exhibicionizmussal és a női szexualitással. A díszlet helyzetet jelöl, a jelmezek a szoborszerűséget, a merevséget, alkalmanként az arcnélküliséget képviselik, a fizikai megjelenés mögött rejtve maradó lelket akarják kifejezni – az erős nőiség megjelenítése mellett. A gondolatmenet álomszerű képekben fejeződik ki, így válik videómunkában is megfoghatóvá, megjeleníthetővé. A fehér figurát az egyén öntudatlanul, érintéssel hívja életre, helyezi át a valóságba. Az érintés az emberi kapcsolatok talán legalapvetőbb fizikai megnyilvánulása, olyan mozdulat, amely képes megteremteni és megtartani a kapcsolatot. Az árnyék azonban sosem azonos az eredetivel. Az árnyék fényellentét, a valóság torz lenyomata, kapocs az élet és a halál között, a lélek betegségeinek tükre. Az árnyék a platóni barlanghasonlatban arra hívja fel a figyelmet, hogy ami számunkra a valóság, a világ, az valójában csak árnyékkép. A videó arra kérdez rá, hogy az árnyék – mint valaminek a hiánya – miképp tudatosul bennünk. Mi a valóság? Magunkról nem tudunk másként gondolkodni, csak a saját tapasztalataink világában. Vajon mit látunk még a saját életünknél is valóságosabbnak? Ehhez csak önismerettel, önmerítkezés útján juthatunk közelebb. A szobrok leképezik a testet, de a lelkünket nem tudják anyagszerű módon megmutatni; sugallhatják, de nem azonosulhatnak vele. Ha a művész nem azt készíti, ami a valóságban van, akkor nem is a létezőt készíti, hanem olyasmit, ami csupán hasonlít a létezőhöz. Mi magunk lehetünk múzsák?

Tóth Xénia: Near me

Varga-Amár László: KK röntgenleleteivel

olaj, papír, röntgenlelet
120x90 cm
2019

1979-ben szereztem diplomát a Magyar Képzőművészeti Főiskola – ma Magyar Képzőművészeti Egyetem – festő szakán. Több mint negyvenéves festészeti munkásságom legfontosabb témája az ember. A harmónia és a diszharmónia a képeimen egymás viszonylatában létező fogalmak. A klasszikus festészeti tudást ösztönösen és tudatosan is ütköztetem az idegen anyagok (celofán, toll, röntgenfilm stb.), valamint a különös technikák használatával. Műveimet egy-egy gondolat vagy téma köré csoportosítom, így egyik mű szüli a másikat. 2000-től *Átvilágítás* címmel új sorozatot kezdtem, ekkor saját röntgenleleteimet applikáltam a testemről festett, arányos sziluettekbe. Ezt a több mint harminc képből álló anyagot többször kiállítottam, amivel létrejött munkásságom egyik emblematikus korszaka. A kiállításon szereplő mű ennek a sorozatnak a folytatása. Egy az Alpokban síbalesetet szenvedett hölgy formás térde mellett tartja a műtét után készült, felkavaró röntgenleleteit. A festményen éles kontrasztot akartam teremteni a női test harmonikus formavilága, a drapéria lágysága és a kékesfekete röntgenleletek drámaisága között. A képet a 2019-ben festett műveim egyik legjobb alkotásaként tartom számon – annak ellenére is, hogy kritikusan szemlélem saját munkásságomat.

Varga-Amár László: KK röntgenleleteivel

A **Kép|Test|Lét** összművészeti programsorozat keretén belül megvalósuló további kiállítások:

LEGYŐZÖTT HATÁROK

2020. szeptember 18.–2020. október 13.

Aba-Novák Agóra Kulturális Központ

5000 Szolnok, Hild J. tér 1.

TELJESÍTMÉNY

2020. október 29.–2021. január 23.

Herman Ottó Múzeum – Miskolci Galéria

3530 Miskolc, Rákóczi u. 2.

Kiadó MANK Magyar Alkotóművészeti Közhasznú Nonprofit Kft.
Felelős kiadó Tardy-Molnár Anna ügyvezető

A kiállítás kurátorai Hegyeshalmi László és Dohnál Szonja

Katalógusterv Kemény Zoltán

Borító Bartus Ferenc: Megsemmisült mozdulatok című festménye

© MANK Nonprofit Kft., 2020

MANK NONPROFIT KFT

EMBERI ERŐFORRÁSOK MINISZTÉRIUMA

VESZPRÉM MŰVÉSZETEK HÁZA

KEP
TEST
LET